

jím zabývají nižší soudové. Že by šlo o sporné otázky skutkové, není patrné ze spisů, a nižší soudy nezavedly řízení podle §u 125 z tohoto důvodu, nýbrž jen vzhledem k oběma přihláškám. § 10 ponechává sice výslovně dosavadní předpisy pro svěření v platnosti, tím však není řečeno, že by soud musil v každém případě, jakmile podány a na soud přijaty byly odporující si přihlášky k svěření, postupovati podle §u 125 nesp. říz., neboť § 10 vytkl další směrnicí poukazem na § 3 (2), čímž poskytl svěřenským soudům možnost v případech, v nichž půjde jen o výklad zákona, rozhodnouti beze sporu. O takový případ jde i tu, jak vyplývá ze spisů, neboť není tu předpokladů, jichž průkaz mohl by býti proveden jen řízením sporným, a nejsou aspoň dosud sporná ani ustanovení zřizovací listiny co do doslovu, ani příbuzenské svazky obou nápadníků s posledním držitelem svěření. Není proto příčiny ke sporu, a důsledkem toho odporuje naříkané usnesení, s ním i usnesení soudu první stolice, pokud jimi byly strany poukázány na pořad práva, zřejmě zákona. Pokud však byla na soud přijata přihláška nezl. Pavla K-a, není tu, jak z předchozích výkladů patrné, předpokladu §u 16 nesp. říz., neboť tím není bráněno svěřenskému soudu v dalším postupu podle §u 10 zákona o zrušení svěření.

Čís. 5303.

Pro veřejnou obchodní společnost nelze použití staré firmy dosavadního kupce jednotlivce, jenž nebyl kupcem plného práva, vytvořila-li se veřejná společnost tím způsobem, že závod jeho byl spojen se závodem jiného kupce jednotlivce, čímž teprve dosaženo rozsahu, podmiňujícího protokolaci, nýbrž dlužno zvoliti firmu odpovídající ustanovení čl. 17 obch. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 786/25.)

Rejstříkový soud vyhověl žádosti veřejné společnosti, již tvořili společníci Rudolf Leo K. a Pavel T., by byla do rejstříku zapsána firma veřejné společnosti »Rudolf Leo K.«. Rekursní soud uložil oběma veřejným společníkům, by ve lhůtě, která jim bude rejstříkovým soudem stanovena, přihlásili pro svou veřejnou obchodní společnost zákonu odpovídající znění firmy k zápisu do obchodního rejstříku při jejich veřejné obchodní společnosti, ježto by jinak byla jejich pod shora uvedenou firmou zapsaná veřejná obchodní společnost z obchodního rejstříku vymazána a veřejní společníci ku podání opovědi zákonu vyhovující by byli doháněni. **Důvod y:** Předloženými přílohami jest prokázáno, že oběma veřejným společníkům bude z jejich obchodního podniku předepsána daň výdělková ve výši podmiňující dle §u 7 uvoz. zák. k obch. zák. a zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n. povinnost prokolační. Jde o zápis veřejné obchodní společnosti pod novou firmou, která tedy musí býti pravdivá. Dle čl. 17 obch. zák. musí firma veřejné obchodní společnosti, pokud nejsou do ní pojata jména všech společníků, obsahovati jméno aspoň jednoho z nich s dodatkem nazna-

čujícím, že jde o společnost. Tomuto zákonnému zásadnímu požadavku však neodpovídá opovězené znění firmy, které obsahuje jméno jen jednoho z obou společníků bez onoho dodatku. Proto nemělo býti vyhověno žádanému zápisu do obchodního rejstříku, nýbrž vzhledem k ustanovení Šu 12 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 19 obch. zák. měla býti dříve zařízena oprava opovědi co do znění firmy.

Nejvyšší soud reyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle opovědi utvořili Rudolf Leo K. a Pavel T. veřejnou obchodní společnost za účelem provozu rafinerie skla a vývozu v K. s působností od 27. ledna 1925. Opovídatelé vykárali také, že jim bude předepsána výdělková daň podmiňující protokolaci. Jde tedy o zápis obchodní firmy veřejné společnosti, jejíž znění musí vyhovovati předpisu čl. 17 obch. zák., totiž obsahovati buďto jména obou veřejných společníků neb aspoň jméno jednoho z nich s dodatkem naznačujícím, že jde o společnost. Toho při ohlášené firmě »Rudolf Leo K., Glasraffinerie und Export in St.« není a právem rekursní soud usuzuje, že zápis této firmy do obchodního rejstříku neměl býti povolen. Ani vývody dovolacího rekursu, jmenovitě poukazem k čl. 24 obch. zák. nedá se přípustnost této firmy odůvodniti. Rekurenti sami přiznávají, že původně provozoval Rudolf Leo K. vlastní rafinerii skla a že mu nebyla předepsána daň dle Šu 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu (dle zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n.). Nebyl tedy té doby kupcem plného práva a jméno, pod nímž závod provozoval, nebylo obchodní firmou ve smyslu obchodního zákona (§ 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákoníku čl. 15 a 19 obch. zák.). Teprve po splynutí jeho závodu se závodem Pavla T-a, tedy ne vstupem tohoto do podniku K-ova, nabyt takto nově utvořený závod rozsahu podmiňujícího protokolaci, a bylo na společnicích, aby si zvolili firmu, odpovídající předpisu čl. 17 obch. zák. a zažádali o její zápis do obchodního rejstříku. K vedení spojených závodů pod neprotokolovanou firmou Rudolf Leo K. nebylo vůbec zákonných podmínek, neboť čl. 24 obch. zák. předpokládá vstup společníka do trvajících již obchodního závodu kupce plného práva, který jedině může vésti firmu ve smyslu obchodního zákona, na kterou se vztahují předpisy třetího titulu obchodního zákona. Rozhodnutí rekursního soudu hoví plně zákonu a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 5304.

Prislušnosti dle Šu 9 zák. o automobilech může se dovolávat i ten, komu byl náhradní nárok poškozeným postoupen.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 811/25.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném náhrady škody, jež vznikla jejími postupiteli při srážce automobilu postupitelova s automobilem žalovaného v Děčíně. Proti žalobě, žádané na okresním soudě